

# РЕШЕНИЕ

№ 3794

гр. София, 10.06.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова**

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова  
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2739** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. Г., срещу Решение от 17.02.2021г., постановено по НАХД № 8278/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-278/04.06.2020 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на ЗД [фирма], на осн. чл.647, ал.2, вр. чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса на застраховането (КЗ), е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лева, за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Искането до съда е за отмяна на решението и постановяване на решение по същество, с което да бъде отменено НП, алтернативно НП да бъде изменено като наложената санкция се преквалифицира от такава по чл.644, ал.2 КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 КЗ в минимален размер.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез юрк. Л., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмено становище по съществото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

К. контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС на 12.08.2019 г. пред ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, по повод настъпило на 11.08.2019 г. застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил „Ф. Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , вследствие на палеж. На датата на завеждане на претенцията са представени доказателства, необходими за установяване на основанията и размера на претенцията. На 22.08.2019 г. бил извършен оглед на увредения автомобил и изготвен опис на констатираните увреждания. С писмо от 27.09.2019 г. от пострадалото лице са изискани допълнителни документи и доказателства, които са постъпили при застрахователя на 03.10.2019 г. След цитираната дата документи, относими към определяне на обезщетението по основание и размер, не били изискани/съответно не са предоставени. От дружеството е изплатено застрахователно обезщетение на 12.02.2020 г. За така установеното бил съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно издадено за извършено от ЗД [фирма] нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Изложени са съображения за неприложимост на чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 108, ал.1 КЗ постановява, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т.1 – 3, 8 – 10, 13 - 18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 КЗ като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. В случая на 03.10.2019 г. пред ЗД [фирма] са представени всички доказателства по

чл.106 КЗ, необходими за установяване на основанията и размера на претенцията, при което застрахователят е следвало да се произнесе по нея в срок до 24.10.2019 г. Вместо това, ЗД [фирма] е изплатило застрахователно обезщетение на 12.02.2020 г., т. е. близо четири месеца след изтичане на законоустановения срок, като по този начин е извършило вмененото му нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Правилен е изводът на районния съд, че извършеното нарушение е повторно по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ. Видно от събраните в хода на съдебното производство доказателства, нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-201/15.03.2018 г. (влязло в сила на 06.02.2019 г.), с което е наложено наказание за същото по вид нарушение.

Разпоредбата на чл. 644, ал.1, т.2 КЗ предвижда налагането на имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ. Санкционната норма на чл.644, ал.2, пр.2 предвижда, че при повторно нарушение по ал.1 наказанието е от 2000 лв. до 40 000 лв. Наложенията на ЗД [фирма] имуществена санкция в размер на 3 000 лв. е в съответствие с чл.27 ЗАНН и целите на административното наказание - чл.12 ЗАНН.

Неоснователен е доводът на касатора, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1-2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.02.2021г., постановено по НАХД № 8278/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.